

AJUDANT A VIURE

Vida Consagrada: pensar, dir i fer

Explícant allò que ell anomena «l'ideal perfecte del cristià», sant Gregori Nicè (s. iv) escriu: «Tres són les coses que palesen i diferencien la vida del cristià: l'acció, la paraula i el pensament. La preeminència correspon al pensament; en segon lloc, cal posar la paraula, que fa comprensible amb els mots allò que el pensament ha concebut; darrerament, hi posem l'acció, que duu a terme amb les obres tot el que hem pensat. Cal que totes les nostres paraules, obres o pensaments no contradiguin el pla diví, segons el qual Crist s'ha manifestat, de manera que res no pensem, ni diguem, ni fem que s'aparti d'aquest pla diví, que acabem d'esmentar. ¿Quina altra cosa haurà de fer el qui ha estat honorat amb el cognom de Crist, que no sigui examinar atentament els seus pensaments, paraules i obres, per veure si tot tendeix a Crist o si, al contrari, se n'allunya?»

Allò que St. Gregori demana a tots els batejats, és encara més urgent

verificar-ho en aquells i aquelles que han rebut la crida a una especial consagració, i la millor manera de comprovar-ho serà deixar-se interpel·lar per la Paraula revelada i pels signes dels temps. Sabem que els carismes i estils de vida en els que s'expressa la resposta a aquesta crida són molts i diferents, però tots tenen en comú l'exigència de manifestar la radicalitat i la novetat del seguiment de Jesucrist. En això rau la seva força evangelitzadora.

El Concili Vaticà II i la teologia postconciliar presenta la vida consagrada com una forma peculiar de seguiment de Jesús, una manera de viure la vida cristiana a l'interior de la comunitat eclesial. I demana adaptar-la a «les canviades condicions dels temps» per manifestar la seva identitat i aparèixer «com un signe preclar del Regne» (PC 1 i 2). Això ha suposat un llarg camí i «un temps ric d'esperances, projectes i propostes innovadores» (VC 13).

Certament, s'ha fet i segueix fent-se un gran esforç d'anàlisi, de discerniment i de conversió personal, comunitària i institucional. Esforç que hem d'agrair perquè la Vida Consagrada és un do de Déu a l'Església i a la humanitat i els seus membres cal que siguin manifestació viva del seguiment proper i incondicional de Jesucrist, i testimonis creïbles del seu Evangeli «en la consagració, en la comunió i en la missió», com els ho demanava el Papa Benet el proppassat agost a El Escorial.

Però és clar que la credibilitat d'aquestes formes de vida cristiana depèn molt d'aquest testimoniatge que fa present i actual el camí de Jesús: un camí d'amor sense mida en el servei sol·lícit i generós als germans sense exclusions. Un camí que queda a l'abast de tots aquells que busquen al Senyor, de vegades sense adonar-se'n, i que —amb les convenients i exemplars mediacions— poden escoltar millor aquest «Vine i segueix-me» (Mt 10,21), deixant-se il·luminar per la llum de l'Evangeli.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

Joan Viñas

Joan Viñas i Salas és casat, pare i avi. Catedràtic de Medicina i cirurgia a l'Hospital Arnau de Vilanova, ha estat rector de la Universitat de Lleida. Recentment, el nostre bisbe Joan Piris l'ha nomenat director Acadèmic de la Pontifícia i Reial Acadèmia Mariana.

Joan, enhorabona per aquest recent nomenament! Què suposa per tu aquesta nova responsabilitat? Se t'ha encomanat alguna missió especial?

El Sr. Bisbe m'ha demanat de col·laborar amb l'Església de Lleida per impulsar activitats de recerca, estudi i divulgació d'una mariologia inserida en el Concili Vaticà II. És una gran responsabilitat que agafo amb humilitat i actitud de servei. Col·laborar en la celebració del 150 aniversari de la fundació de l'Acadèmia Mariana, que es commemora aquest any. Estem organitzant un simpòsium internacional, per l'evangelització. La missió és que l'Acadèmia actuï com les altres acadèmies, que són institucions complementàries a les universitats i organitzi activitats científiques, culturals..., en coordinació amb l'IREL.

En la història del nostre poble cristià, la Verge Maria ha estat una figura cabdal. Avui s'hi continuen celebrant certàmens poètics al seu honor. Continuarà aquesta tradició?

L'Acadèmia Mariana té una Junta que està treballant amb gran devoció a la seva Verge Blanca, Patrona de Lleida. Mn. Gené, ara director honorari, n'ha estat el seu director durant més de 50 anys. El Sr. Bisbe li segueix encarregant la promoció dels certàmens marians. A Mn. Agelet, l'anterior director, el Sr. Bisbe li encarrega explícitament les activitats litúrgiques i pastorals a l'Oratori.

La ciència i la fe, com vius tu personalment aquestes dues dimensions en la teva vida?

Tant la ciència com la fe cerquen la veritat, una des de la vessant de la intel·ligència racional, i l'altra des de la vessant de l'espiritualitat i de

l'Amor. La medicina m'ha ajudat a unir la ciència i la humanitat. És fàcil després de conèixer Jesús, admirar-lo, estimar-lo i comprometre's amb la seva lluita en favor de la humanització i de la justícia social. La fe en Jesús dóna

sentit a la meua vida.

Ara, quins són els principals debats ètics que tenim sobre la taula? Ens podries dir alguna paraula?

La recerca científica cal que s'orienti vers la humanització i el bé comú. Hi ha el debat sobre la manipulació genètica, sobre si tot el que és possible investigar s'ha d'investigar, si ens hem de rendir a la «tecnocràcia» dels científics; el començament i el final de la vida, la manera ètica de fer sostenible la sanitat.

Com a metge, quina sortida veus a la situació sanitària?

Cal fer sostenible l'excel·lent sistema sanitari que tenim. Si es gasta més del que s'ingressa, es posa en perill el sistema. La vida no té preu, però té un cost. Hi ha d'haver equitat d'accés a la sanitat, però tots hem de ser responsables de la nostra salut i de conservar el sistema.

Ets el primer laic que assumirà la direcció acadèmica de l'Acadèmia Mariana, creus que aquest fet té alguna significació?

L'Església és responsabilitat del Poble de Déu. Tots som corresponsables, en tractar de seguir el millor possible el nostre Mestre Jesús, donar-lo a conèixer als demés i ajudar la nostra Església a ser evangelitzadora.

Doncs, que tinguis encert en aquest nou servei i moltes gràcies, Joan!

Carme Parellada

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Job digué als seus amics: «L'home a la terra, ¿no està sotmès a servitud, no passa la vida com un jornalero? Com un esclau es delecta per asseure's a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi, m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora; ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat».

▶ Salm responsorial (146)

R. *Lloeu el Senyor que conforta els cors desfets.*

Lloeu el Senyor, dóna bo de cantar! / Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo! / El Senyor reconstrueix Jerusalem / i aplega els dispersats d'Israel. R.

Conforta els cors desfets / i embenja les ferides. / Té comptat el nombre dels estels, / els crida cadascun pel seu nom. R.

És gran el Senyor, i és molt poderós, / és infinita la seva saviesa. / El Senyor sosté els desvalguts / i abat els injustos fins a terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 9,16-19.22-23)

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangelí: hi estic obligat, i pobre de mi, que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat, podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. ¿Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballo a difondre l'evangelí, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dóna el meu servei. Jo sóc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangelí, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 1,29-39)

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà, i la va fer llevar; la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta, i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure també molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó amb els seus companys sortí a buscar-lo. Quan el trobaren, li digueren: «Tothom us està buscant». Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió». I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc, i traient els dimonis.

▶ Lectura del libro de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Habló Job diciendo: «El hombre está en la tierra cumpliendo un servicio, sus días son los de un jornalero. Como el esclavo, suspira por la sombra, como el jornalero, aguarda el salario. Mi herencia son meses baldíos, me asignan noches de fatiga; al acostarme pienso: ¿Cuándo me levantaré?»

Se alarga la noche y me harto de dar vueltas hasta el alba. Mis días corren más que la lanzadera, y se consumen sin esperanza. Recuerda que mi vida es un soplo, y que mis ojos no verán más la dicha».

▶ Salmo responsorial (146)

R. *Alabad al Señor, que sana los corazones destrozados.*

Alabad al Señor, que la música es buena; / nuestro Dios merece una alabanza armoniosa. / El Señor reconstruye Jerusalén, / reúne a los deportados de Israel. R.

Él sana los corazones destrozados, / venda sus heridas. / Cuenta el número de las estrellas, / a cada una la llama por su nombre. R.

Nuestro Señor es grande y poderoso, / su sabiduría no tiene medida. / El Señor sostiene a los humildes, / humilla hasta el polvo a los malvados. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 9,16-19.22-23)

Hermanos: El hecho de predicar no es para mí motivo de orgullo. No tengo más remedio y, ¡ay de mí si no anuncio el Evangelio! Si yo lo hiciera por mi propio gusto, eso mismo sería mi paga. Pero si lo hago a pesar mío, es que me han encargado este oficio. Entonces,

¿cuál es la paga? Precisamente dar a conocer el Evangelio, anunciándolo de balde, sin usar el derecho que me da la predicación del Evangelio. Porque, siendo libre como soy, me he hecho esclavo de todos para ganar a los más posibles. Me he hecho débil con los débiles, para ganar a los débiles, me he hecho todo a todos, para ganar, sea como sea, a algunos. Y hago todo esto por el Evangelio, para participar yo también de sus bienes.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,29-39)

En aquel tiempo, al salir Jesús y sus discípulos de la sinagoga, fue con Santiago y Juan a casa de Simón y Andrés. La suegra de Simón estaba en cama con fiebre, y se lo dijeron. Jesús se acercó, la cogió de la mano y la levantó. Se le pasó la fiebre y se puso a servirles. Al anochecer, cuando se puso el sol, le llevaron todos los enfermos y endemoniados. La población entera se agolpaba a la puerta. Curó a muchos enfermos de diversos males y expulsó muchos demonios; y como los demonios lo conocían, no les permitía hablar.

Se levantó de madrugada, se marchó al descampado y allí se puso a orar. Simón y sus compañeros fueron y, al encontrarlo, le dijeron: «Todo el mundo te busca.» Él les respondió: «Vámonos a otra parte, a las aldeas cercanas, para predicar también allí; que para eso he salido.» Así recorrió toda Galilea, predicando en las sinagogas y expulsando los demonios.

Jesús guareix la sogra de Pere. Miniatura del Missal Rico de Cisneros. Biblioteca Nacional (Madrid)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Re 8,1-7.9-13 / SI 131 / Mc 6,53-56 ■ **dimarts**: 1Re 8,22-23.27-30 / SI 83 / Mc 7,1-13 ■ **dimecres**: 1Re 10,1-10 / SI 36 / Mc 7,14-23 ■ **dijous**: 1Re 11,4-13 / SI 105 / Mc 7,24-30 □ **divendres**: 1Re 11,29-32;12,19 / SI 80 / Mc 7,31-37 ■ **dissabte**: 1Re 12,26-32;13,33-34 / SI 105 / Mc 8,1-10 ■ **diumenge** vinent, VI de durant l'any (lit. hores 2a setm.) (■ Barcelona): Lv 13,1-2.44-46 / SI 31 / 1Co 10,31-11,1 / Mc 1,40-45.

Marc ens presenta avui una jornada de Jesús a Cafarnaüm. En sortir de la sinagoga, Jesús va a casa de Simó i Andreu. Allà guareix la sogra de Simó que està malalta. Ve després el dinar. Al captard s'aplega davant de la casa tota la gent de la ciutat, amb els malalts i endimoniats. Jesús guareix molts malalts i treu molts dimonis. És un dia model: Jesús actua enmig del poble, en espais profans, com ara la casa de Pere. Allà guareix, allà menja, allà s'aplega la multitud... És l'espai ordinari de l'actuació de Jesús.

L'endemà, de bon matí, Jesús se'n va tot sol a pregar. Vet aquí una notícia senzilla i sense cap èmfasi

especial. Tanmateix, és una referència veritablement rellevant, precisament perquè és la notícia d'una activitat ordinària de Jesús. Els evangelis presenten nombroses referències a la pregària de Jesús. Segons Lluc, la pregària de Jesús l'acompanya en els moments més importants de la seva vida: baptisme, elecció dels apòstols, transfiguració, abans de l'ensenyament del parenostre, a l'hort de Getsemaní, en el moment de morir. Aquestes referències deixen entreveure la font de la confiança inusitada de Jesús en aquell qui gosa anomenar Pare (Abbà, cf. Mc 14,36).

Difícilment es pot entendre la vida de Jesús si no comptem amb un es-

pai de pregària i de discerniment, és a dir, sense aquest nucli d'intimitat i de confiança en Déu. Aquí hi ha la font de la seva gosadia i de la seva llibertat. Al cap i a la fi, la vida de Jesús va ser un constant discerniment, no es va emmotllar a un esquema fet i pastat. Va ser l'herald del Regne de Déu, no el protagonista del seu ensenyament. Un regne que feia present la bondat i la benivolència de Déu envers tothom, especialment els menys afavorits, els més allunyats, els més desgraciats. En una paraula, feia palès un Déu magnànim i proper a tothom. Però ho va haver de discernir cada dia.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

6. Tot el ser de Jesús és missió

Tornem encara al nostre text de Marc. Jesús escollí els dotze amb una doble intenció: «perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar». Han d'estar amb ell perquè així el coneixin, per arribar a tenir d'ell aquell coneixement que la «gent» seria incapaç de captar de fora, i no podria descobrir la seva singularitat.

Els dotze han d'estar amb ell perquè reconeixin Jesús en la seva unitat amb el Pare i així puguin donar testimoni del seu misteri. Com dirà més tard Pere en l'elecció de Maties, cal que el nou apòstol sigui «un d'aquests homes que ens acompanyaren durant tot el temps que Jesús visqué entre nosaltres» (Ac 1,21s). Cal que els dotze, des de l'exterior, arribin a una comunitat interior amb Jesús.

Al mateix temps, estan amb ell, a fi de poder ser un dia enviats seus, «apòstols» que portin al món el seu

missatge; primer a les ovelles perdudes de la casa d'Israel, després «fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8).

Sembla que estar amb ell i ser enviats seus són coses que s'exclouen, però és clar que van juntes. Han d'aprendre a estar amb ell, a fi que també estiguin amb ell fins a l'extrem de la terra. Aquest estar amb ell ja porta la dinàmica de la missió, ja que tot el ser de Jesús és missió.

El primer encàrrec que reben és predicar als homes la llum de la paraula, donar-los el missatge de Jesús. Els apòstols són en primer terme evangelistes; com Jesús mateix, anuncien el regne de Déu i apleguen els homes a formar part de la nova família de Déu. Però aquesta predicació no és de cap manera només paraula, no és només instrucció. És esdeveniment, com Jesús mateix ho és, paraula de Déu en persona. Quan els apòstols prediquen, menen a Jesús.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Madres de bondad y de bien

Se llamaba Inés Verdejo. Hizo de madre toda su vida a niños y niñas huérfanos desamparados. Pertenecía a las religiosas Madres de los Desamparados y San José de la Montaña. Están en Barcelona desde 1886. Ellas acogen, miman, cuidan y forman —como madres— a más de cien niños y niñas, huérfanos desamparados, en siete hogares dentro del recinto del Santuario de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona. Le pregunté: «Madre Inés: ¿qué casos recordará siempre?». Dijo:

—«Un matrimonio tenía dos niños de 4 y 2 años. La esposa padecía un cáncer y estaba embarazada de 8 meses. No podían operarla. Una cesárea salvó a la niña aunque necesitó de una incubadora. El esposo, llorando, nos pidió ayuda para sus dos niños. Nos los llevamos a casa. La niña, al salir del hospital, también vino a nuestro hogar. Su madre, casi sin voz, me dijo: “Cuiden de mis niños y de Rocío. ¡Con las ganas que yo tenía de una niña...!” Murió al domingo siguiente.»

—«Era un 24 de diciembre. En la puerta de la iglesia de Sant Josep de la Muntanya nos dejaron un paquete. Dentro había una niña pequeña, muy raquítica. Las 36 hermanas nos volcamos con todo el cariño hacia ella. Al cabo de dos años un matrimonio la adoptó.»

Hace un mes, madre Inés ha sido traspasada a la Vida eterna. Como escribía san Juan de la Cruz: «Al final de la vida, se nos juzgará de amor».

J. M. Alimbau

(*La Madre*. Col. Ayuda personal, Ed. Claret)

SANTORAL

5. ✠ Diumenge V de durant l'any. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó. Santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. Dilluns. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597). Sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. Dimarts. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. Dimecres. Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486-Somasca 1537), prev., fund. somascos. Santa Elisenda, vg.

9. Dijous. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. Divendres. Santa Escolàstica (s. v-vi), vg., germana de sant Benet. Santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. Dissabte. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabiella (1858). Sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Jesús nos lleva junto a los que sufren

Cuando Jesús atrae o llama a sus primeros seguidores, ¿sabéis donde los lleva en primer lugar? ¡A una boda en Caná! ¿Por qué? Porque «el reino de Dios es

como un banquete de bodas». Una boda es un signo de amor, de unidad, de paz, de fecundidad, donde un varón y una mujer se hacen una sola carne. No todos estamos llamados a contraer matrimonio, pero todos estamos llamados al banquete de bodas del Cordero tal como se describe en el libro del Apocalipsis. En Caná el agua se transforma en vino. Nuestra humanidad está llamada a ser transformada por Dios; nuestros corazones de piedra en corazones de carne.

Después de esto, Jesús no lleva a sus seguidores a una escuela de aprendizaje, sino junto a las personas que sufren. Les revela la compasión de su propio corazón hacia los pobres, los rotos, los oprimidos, y cómo él viene a traerles vida y esperanza: una buena nueva.

Los lleva primero junto a una mujer marginada, de otra religión y otro grupo étnico, una mujer de mala reputación, que está sola y aislada y se siente culpable; ha vivido ya con cinco hombres diferentes. Después se encuentran con un padre angustiado, aplastado por el dolor; su hijo pequeño se está muriendo.

A continuación van al hospital psiquiátrico local, la piscina de Betesda, donde «había multitud de enfermos: ciegos, cojos y paráliticos». He visitado muchos lugares como este en nuestro mundo; son los lugares donde están todas las personas no deseadas y rechazadas. Me conmueve el hecho de que sea este uno de los primeros lugares a los que Jesús lleva a sus discípulos, de modo que puedan encontrarse con personas que están rotas y descubran cómo las ve Él, cómo está cerca de ellas y las ama. Y los discípulos empiezan a experimentar cómo sus corazones se abren compasivamente.

Jean Vanier

(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)

ENTREVISTA

JOSEP OTÓN

Ressorgiment de l'espiritualitat

L'obra *El reencantament postmodern*, una anàlisi del ressorgiment de l'espiritualitat que s'està produint en diversos àmbits de la vida social, ha estat guardonada amb el XXII Premi Joan Maragall, que atorga la Fundació Joan Maragall (FJM) a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. El seu autor, Josep Otón, és el doctor en història, catedràtic d'ensenyament secundari i professor a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB). El llibre està pensat per a tothom que vulgui conèixer aquest nou context religiós i, en particular, «per als creients que se sentin interpel·lats pel ressorgiment de l'espiritualitat i cerquin criteris de discerniment per interpretar aquesta nova situació», afirma Josep Otón.

Per què s'està produint un ressorgiment de l'espiritualitat?

D'una banda és una reacció a la fredor d'un excessiu racionalisme que duu a la recerca d'altres dimensions de la persona. I, d'una altra, és una conseqüència del contacte amb altres cultures que no han viscut l'eclipsi del sagrat. Es caracteritza per l'èmfasi en una experiència personal articulada a través de continguts religiosos diversos que estan a l'abast gràcies a la globalització.

Quin és l'objectiu del treball?

El treball pretén superar estereotips i analitzar en profunditat els nous fenòmens religiosos per poder establir les bases d'un diàleg necessari, ja que la religió i l'espiritualitat tornen a ser un tema fonamental per a la convivència en la nostra societat.

Com s'estructura?

El treball combina la descripció dels fenòmens amb la seva interpretació a partir de l'anàlisi des de diferents perspectives. Està estructurat en cinc grans blocs: *La sintaxi del sagrat*, capítol introductor que planteja també el procés de desencantament del món i el seu posterior reencantament; *L'espiritualitat cosmopolita* dibuixa el mapa de les «noves religiositats»; *Els orfes de Déu* aprofundeix en l'anàlisi d'aquests fenòmens; *De la coexistència a la convivència* proposa les bases per a un diàleg fecund entre el cristianisme i les noves formes d'espiritualitat; i *La pluralitat original* és una reflexió sobre els textos bíblics referents a l'origen de l'Església primitiva, amb paral·lelismes amb la situació actual.

Oscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

LITÚRGIA VIVA

deixa pas a:

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

La secció Litúrgia Viva, que fins ara animava Mn. Gerard Soler, delegat de Litúrgia de la nostra Diòcesi, arriba a la seva fi. Agraïm sincerament la seva col·laboració voluntària durant tot aquest temps.

Al mateix temps, donem la benvinguda a la pediatra i psicòloga Montse Esquerda, delegada de Pastoral de la Salut que, a partir d'ara, animarà la nova secció: Pels camins de la salut i la malaltia.

Aquesta és una nova secció que caminarà pels camins del patiment i la guarició, d'esperança i desesperació, de llums i foscos, que no són ni més ni menys, que els camins de la vida. Pretenen ser reflexions al voltant d'allò que és intrínsecament humà, el patiment, però que per aquest mateix fet és intrínsecament diví; reflexions al voltant de la nostra vulnerabilitat i fragilitat davant el patiment, però també de la força sanant de la fe i de les creences; de la solitud en la malaltia, que ens apropa molts cops al consol, a l'exercici de l'art de cuidar, acollir, acompanyar. Perquè hi ha formes sanes de viure la malaltia i formes molt malaltisses de viure la salut. Perquè Jesús ens revela un Déu de la salut, la sanació i la salvació, l'itinerari de salut com itinerari de vida plena, l'Evangelí de la Salut.

Acte poètic i musical a l'Oratori de la Patrona de Lleida

Dissabte 7 de gener, a l'Oratori de la Patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, s'ha celebrat un acte poètic i musical. El certamen, dedicat a la Verge, sota l'advocació de la Mare de Déu del Claustre

de Guissona, s'ha celebrat sota la presidència del Bisbe de la Diòcesi, monsenyor Joan Piris, juntament amb el vicari general de la Diòcesi, mossèn Ramon Prat, el director de l'Acadèmia, Sr. Joan Viñas —que ha introduït l'acte—, mossèn Salvador Gené i mossèn Antoni Agelet.

Tots els poetes guardonats en aquest Certamen 2011 han recitat les poesies guardonades. A continuació, el Petit Cor de la Catedral ha ofert un concert de temàtica mariana que ha estat molt ben acollit i aplaudit per tots els assistents. L'acte ha conclòs amb la celebració de la santa Missa, presidida pel bisbe Joan Piris i concelebrada pel vicari general de la Diòcesi, mossèn Ramon Prat, i els altres sacerdots.

Festa de Nadal i commemoració del 30 aniversari d'Encontre Matrimonial a Lleida

Al desembre, la Comunitat d'Encontre Matrimonial de Lleida s'ha reunit a la parròquia de la Mercè per a celebrar dos esdeveniments: la Trobada anual de la festa de Nadal i Advent i la commemoració del 30è Aniversari de l'arribada d'Encontre Matrimonial a Lleida. Totes dues celebracions són fruit de les il·lusions d'uns matrimonis i sacerdots que volen treballar i millorar la relació de les seves unions. Els sagraments del matrimoni i de l'orde es donen les mans per a caminar junts en busca del Regne a la terra, que no és altra cosa que el Pla de Déu en tots nosaltres.

L'any passat vam recordar el 50è aniversari de l'ordenació sacerdotal de mossèn Ramon Galceran, i aquest any hem recordat el 50è aniversari del casament del matrimoni Joaquín i Elàdia Medina. Cal recordar-los per la seva col·laboració, entre altres coses, en la revista de l'Esperit i per haver portat les finances.

Una abraçada des de la Coordinació Local de Lleida,

Carme Ybarz i Joan Morell

Mn. Daniel Gómez deixa la direcció del Full Dominical

Mn. Daniel, per raons de noves responsabilitats pastorals que ha assumit darrerament, deixa la direcció del Full Dominical. La senyora Lourdes Gilgado assumirà algunes de les tasques que ell feia.

A Mn. Daniel li agraïm el servei fet fins ara i a la Lourdes, li donem la nostra benvinguda.

Carles Sanmartín Sisó
Delegat de Mitjans de comunicació

AGENDA

- **Dilluns 6 de febrer:**
—Exercicis espirituals dels mossens (6 al 10).
- **Divendres 10 de febrer:**
—Mans Unides: Dia del dejuni voluntari.
- **Dissabte 11 de febrer:**
—Jornada Mundial del dia del Malalt.
—Xarxa d'entitats socials i caritatives.
—Jornada Fe-Justícia-Caritat (teatre Maristes, av. Madrid, 40; de 10 a 13 h).
—Verge de Lourdes.
- **Diumenge 12 de febrer:**
—Jornada Mans Unides: «La salut, dret de tots, actual!» (col·lectes de les misses per Mans Unides).
—Frater: assemblea extraordinària.
—Pregària per les vocacions, 18 h.
—Rosari de Torxes a la Catedral, 19 h.
—Missa de l'Hospitalitat de Lourdes, 19.30 h.

AYUDANDO A VIVIR

Vida Consagrada: pensar, decir y hacer

Explicando aquello que él denomina «el ideal perfecto del cristiano», san Gregorio Nacianzeno (s. IV) escribe: «Tres son las cosas que patentizan y diferencian la vida del cristiano: la acción, la palabra y el pensamiento. La preeminencia corresponde al pensamiento; en segundo lugar, hace falta poner la palabra, que hace comprensible con las palabras aquello que el pensamiento ha concebido; por último, ponemos la acción, que lleva a término con las obras todo lo que hemos pensado. Hace falta que todas nuestras palabras, obras o pensamientos no contradigan el plan divino, según el cual Cristo se ha manifestado, de forma que nada pensemos, ni digamos, ni hagamos que se aparte de este plan divino, que acabamos de mencionar. ¿Qué otra cosa deberá hacer quien ha sido honrado con el apellido de Cristo, que no sea examinar atentamente sus pensamientos, palabras y obras, por ver si todo tiene a Cristo o si, al contrario, se aleja?»

Aquello que san Gregorio pide a todos los bautizados, es todavía más urgente verificarlo en aque-

llos y aquellas que han recibido el llamamiento a una especial consagración, y la mejor manera de comprobarlo será dejarse interpelar por la Palabra revelada y por los signos de los tiempos. Sabemos que los carismas y estilos de vida en los que se expresa la respuesta a este llamamiento son muchos y diferentes, pero todos tienen en común la exigencia de manifestar la radicalidad y la novedad del seguimiento de Jesucristo. En esto recae su fuerza evangelizadora.

El Concilio Vaticano II y la teología postconciliar presentan la vida consagrada como una forma peculiar de seguimiento de Jesús, una manera de vivir la vida cristiana en el interior de la comunidad eclesial. Y pide adaptarla a «las cambiadas condiciones de los tiempos» para manifestar su identidad y aparecer «como un signo preclaro del Reino» (PC 1 y 2). Esto ha supuesto un largo camino y un «tiempo rico de esperanzas, proyectos y propuestas innovadoras» (VC 13).

Ciertamente, se ha hecho y sigue haciéndose un gran esfuerzo de análisis, de discernimiento y

de conversión personal, comunitaria e institucional. Esfuerzo que hemos de agradecer porque la Vida Consagrada es un don de Dios a la Iglesia y a la humanidad y es necesario que sus miembros sean manifestación viva del seguimiento cercano e incondicional de Jesucristo, y testigos creíbles de su Evangelio «en la consagración, en la comunión y en la misión», como les pedía el Papa Benedicto el pasado agosto en El Escorial.

Pero claro está que la credibilidad de estas formas de vida cristiana depende mucho de este testimonio que hace presente y actual el camino de Jesús: un camino de amor sin medida en el servicio solícito y generoso a los hermanos sin exclusiones. Un camino que queda al alcance de todos aquellos que buscan al Señor, a veces sin darse cuenta y que —con las convenientes y ejemplares mediaciones— pueden escuchar mejor este «Ven y sígueme» (Mt 10,21), dejándose iluminar por la luz del Evangelio.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737